

Onko Lions-aate murroksessa?

Ukrainassa käytävä sota nostaa meille suomalaisille pintaan muistoja sodan runtelemasta Suomesta ja sodan kauhuja kokeneesta sukupolvesta, joka kykeni toistan tukien nostamaan maamme ja kansamme uuteen nousuun itsenäisyytensä säilyttäneessä Suomessa. Sosiaaliturva oli vielä kehittymätöntä ja moni perhe eli köyhyydessä ja puutteessa. Avun tarpeessa olevia perheitä auttoivat sukulaiset ja naapurit.

Rauhan solmimisesta oli kulunut vasta muutamia vuosia, kun Lions-aate rantautui Suomeen. Ensimmäisiä Lions-klubeja olivat perustamassa sodan käyneet miehet, jotka olivat omaksuneet filantrooppisen ajatuksen ”kaveria ei jätetä”. Vaikeuksissa olevia tulee auttaa. Se sukupolvi eli yhteiskuntamme rakentamisen aikaa.

Muistamme, että Lions-aate rantautui 1950 Helsinkiin ja levisi edelleen useita eri tuloreittejä muualle Suomeen. Ouluun aate saapui jo 1954, jolloin perustettiin LC Oulu. Sen perustamisen jälkeen nykyisen I-piiriin alueelle perustettiin uusia klubeja yhden klubin vuosivauhdilla. Näin edettiin 1960-luvulle, jonka puolivälissä I-piiriin perustettiin muhoslaisen Maunu Kytömäen piirikuvernööri kautena 10 klubia. Jäsenmäärä kasvoi niin Suomessa kuin muuallakin maailmassa.

Klubini LC Oulu/Myllyoja-Haapalehdon perustamisvuonna 1980 järjestön jäsenmäärä oli jo 1,3 milj. ja Suomeen oli perustettu jo 707 klubia. Jäsenmäärä Suomessa jatkoi kasvuaan, kun järjestöön hyväksyttiin jäseniksi myös naiset 1986. Vuonna 2000 Suomessa oli jo 61 naisklubia ja 48 yhteisklubia. Vuoden 2000 toimintakauden päättyessä Suomessa oli 28 145 lionia. Silti jäsenmäärä kääntyi lievään laskuun 100 jäsenen vähenemään vuodessa. Nykyinen vuosittainen vähenemä on kymmenkertaistunut ja jäsenmäärä Suomessa on enää n. 18 000.

Miksi lionsaate ja palvelutyö kiinnosti suomalaisia yli 40 vuotta sitten enemmän kuin nykyään?

Sotatieteen tohtori Jarno Limnell luettelee Helsingin Sanomien liitteessä suomalaisille tyypillisiä piirteitä: ”yhdessä tekemisen tarve, yhteishenki, kriisinsietokyky ja pragmaattisuus”. Meillä suomalaisilla on kyky nähdä, että yhdistämällä voimavaramme saamme enemmän hyvää aikaan kuin puurtamalla jokainen omalla tahollamme yksin. Uusien klubien perustaminen uusille asuinalueille oli meidän sukupolvemme panos yhteenkuuluvaisuuden ja uuden rakentamisen aikaa.

Nykyisillä nuorilla perheillä on ehkä aiempaa enemmän sosiaalisia paineita ja kilpailua hyvinvoinninkin kustannuksella. Lähimmäisten auttamista halutaan tehdä, mutta mielellään lyhytkestoisesti sitoutumatta osaksi järjestöjen toimintaa. Tämä näkyy oman klubini historiasta. Meitä perustajajäseniä oli 26, koulutukseltaan ja ammatiltaan hyvin erilaista miestä, joiden keski-ikä oli 38 vuotta. Jokainen toimi vuorollaan klubivirkailijana, sitoutui pitkäaikaiseen jäsenyyteen ja jäsenen velvollisuuksiin. Klubissamme on tähän vuoteen mennessä ollut kaikkiaan 104 jäsentä. Erityisesti viime vuosina uusien jäsenten sitoutuminen pitkäaikaiseen lionstyöhön on liian usein jäänyt vain muutaman vuoden mittaiseksi.

Emme ehkä ymmärrä riittävän hyvin sitä, miten uusia jäseniä tulisi motivoida. Onko sittenkin niin, että useimpien halu auttaa on yhtä voimakasta kuin ennenkin, mutta se varsinainen työ on helpointa ulkoistaa yhteiskunnassa muille tahoille, josta selviää pienellä vuosittaisella rahapanoksella avustusjärjestöille?

Osaammeko tuoda riittävän hyvin esiin suomalaisen lionismin toiminta-ajatuksia? ”Teemme yhdessä työtä paikallisella, kansallisella ja kansainvälisellä tasolla lasten ja nuorten terveen elämän ja kehityksen turvaamiseksi sekä ikääntyneiden, perheiden, vammaisten ja muiden apua tarvitsevien tukemiseksi.” Sen lisäksi ”järjestö tarjoaa jäsenelle mahdollisuuden toimia sosiaalisessa yhteisössä, kehittyä ihmisenä ja kehittää johtamistaitoja sekä solmia kontakteja kotimaassa ja ulkomailla”.

Seppo Saarela

LC Oulu/Myllyoja-Haapalehto